

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové, soudkyně Mgr. Sylvie Šiškeové a soudce JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **E. R.**, zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. OAM-131/ZA-ZA11-LE24-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2020, č. j. 13 Az 41/2018 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Konstatoval, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za důvod pro udělení mezinárodní ochrany nebo za vážnou újmu podle § 14a zákona o azylu. Zdůraznil, že k ozbrojeným střetům dochází v Doněcké a Luhanské oblasti, přičemž ve zbytku země je situace zcela stabilní. Poukázal též na to, že místo posledního trvalého bydliště žalobce ve vlasti (město Dymytrov, resp. Myrnohrad) leží na území kontrolovaném ukrajinskou vládou. Možné je také vnitřní přesídlení žalobce do bezpečnější části země.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem uvedeným v záhlaví (dále jen „napadený rozsudek“). Uvedl, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ztotožnil také se závěry žalovaného ohledně neudělení doplňkové ochrany, neboť žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Ve vztahu k bezpečnostnímu konfliktu, který na Ukrajině probíhá, městský soud odkázal na závěry rozhodovací praxe

Nejvyššího správního soudu. Osvojil si závěry žalovaného k otázce vnitřního přesídlení, přičemž odkázal na relevantní judikaturu. Zprávy, na které žalobce poukázal v žalobě, pocházejí především z let 2015 a 2016, avšak zdroje shromážděné žalovaným jsou aktuálnější a reflektují změny, k nimž v této souvislosti došlo. Městský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobce má v případě návratu do vlasti možnost vnitřního přesídlení, a neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] V kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Jeho odůvodnění neobsahuje hodnocení důkazů a nezabývá se nesouladem listinných zpráv o bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině s výpovědí stěžovatele. V řízení o udělení mezinárodní ochrany přitom nelze v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, č. 1840/2009 Sb. NSS, klást na žadatele zvýšené požadavky ohledně důkazního břemene. Při hodnocení bezpečnostní a politické situace v domovském státě stěžovatele navíc žalovaný vycházel z podkladů, na jejichž zpracování se sám podílel, čímž porušil § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Mezinárodní ochrana má být podle stěžovatele dostupná i jednotlivcům, kteří nespádají do řad čelních politických odpůrců. Vzhledem k pobytu na území České republiky a neexistenci bezpečného funkčního zázemí v domovském státě se stěžovatel domnívá, že mu měl být udělen humanitární azyl.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jeho rozhodnutí i napadený rozsudek se zakládají na řádně zjištěném stavu věci a jsou řádně odůvodněny. Upozornil, že námitku týkající se humanitárního azylu stěžovatel nově uplatil až v kasační stížnosti. Podkladové materiály žalovaný vypracoval v souladu s ustálenou metodikou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Podle citovaného ustanovení Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k pojmu nepřijatelnosti viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, přičemž k pojmu nepřezkoumatelnost odkazuje na svou ustálenou judikaturu k této otázce (např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73). Nejvyšší správní soud námitce nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil; městský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami. Není přitom pochybením, pokud se soud ztotožnil s posouzením žalovaného, je-li rozhodnutí žalovaného důkladné a řádně

pokračování

odůvodněné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[8] Otázkou zjišťování skutkového stavu věci se judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně zabývala (např. rozhodnutí ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, či ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66). Žalovaný i městský soud vycházeli z relevantních podkladů a dostatečně se zabývali situací v zemi původu stěžovatele. Žalovaný při rozhodování vycházel podkladů splňujících požadavky stanovené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, č. 1825/2009 Sb. NSS, podle něhož „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné*“. Žalovaný i městský soud se řádně zabývali stěžovatelskými tvrzeními, která hodnotili v kontextu informací získaných z dostatečného množství podkladů odpovídajících požadavkům výše uvedené judikatury.

[9] Rovněž tzv. možnost vnitřního přesídlení je dostatečně prejudikovanou otázkou. Konkrétně je pak možné odkázat na závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Azs 59/2017 - 27: „*Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje též na svou ustálenou judikaturu, z níž plyne, že tam, kde je to reálně možné, jsou lokální problémy řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 - 70, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 - 44, a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 - 61).[...] na Ukrajině existuje reálná možnost vnitřního přesídlení, když je svoboda pohybu omezena pouze ve vztahu k územím ovládaným ozbrojenými skupinami (resp. územím mimo kontrolu ukrajinské vlády). Stěžovatelka by tedy mohla, pokud by toho bylo třeba, nalézt účinnou ochranu v jiné části svého domovského státu.*“

[10] V otázce hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině lze odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Azs 239/2015 - 26, podle kterého „*na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*“; obdobně viz usnesení ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 Azs 199/2019 - 30, či ze dne 5. 9. 2018, č. j. 4 Azs 170/2018 - 30.

[11] Žalovanému lze přisvědčit v tom, že námitku týkající se humanitárního azylu stěžovatel uplatnil poprvé v kasační stížnosti. Jedná se tedy o nepřípustnou právní novotu ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., tj. o důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ačkoliv tak učinit mohl. Žalovaný se přitom možností udělení této formy mezinárodní ochrany v napadeném rozhodnutí zabýval, avšak pro udělení humanitárního azylu neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Městský soud při svém rozhodování nevybočil z této judikatury a nedopustil se ani žádného procesního pochybení. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji usnesením odmítl.

[13] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2020

Došková

JUDr. Miluše

předsedkyně senátu